

Sieradz, dnia 18.09.2015 roku

PT
Pan Andrzej DUDA
PREZYDENT RP – ZWIERZCHNIK SIŁ ZBROJNYCH

ul. Wiejska 10
00-902 Warszawa

P E T Y C J A

Dotyczy:

naruszenia mojego prawa materialnego oraz dyskryminowania mnie pod względem uposażenia za służbę w Wojsku Polskim przed 1 stycznia 1999 r.

Szanowny Panie -

Gratuluję wyboru na to odpowiedzialne stanowisko, na którym Pana poprzednik unikał zajęcia się bolesnym dla mnie problemem, mianowicie :

dyskryminacji z powodu służby w Wojsku Polskim, w okresie, w którym zarówno Pana poprzednicy, jak i ich ojcowie robili kariery polityczne i naukowe.

A wręcz przeciwnie, publicznie informował, że jest z tego czynu dumny.

Jednocześnie, pragnę zainteresować Pana problemem bezprawia („w majestacie prawa”), którego jestem ofiarą od czasu wprowadzenia ustaw o **SUS** i **FUS** z 1998 roku.

Moim zdaniem doszło do

1. naruszenia prawa materialnego oraz
2. dyskryminowania mnie pod względem uposażenia, w stosunku do żołnierzy WP aktualnie przechodzących na świadczenia pod rządami tej samej ustawy.

Od 02.01.1992 roku jestem emerytem wojskowymi (w stanie spoczynku), a uprawnienia do świadczenia nabyłem pod rządami:

Ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku (Dz. U. z 1983 r., nr 29, poz. 139 z późn. zm.); zmienionej ustawą z dnia 10 grudnia 1993 roku (Dz. U. z 1994 r., nr 10, poz. 36).

Podejmując służbę w Wojsku Polskim we wrześniu 1962 roku, podpisałem umowę z Państwem Polskim w sprawie przebiegu służby i uprawnień do świadczenia emerytalno-rentowego po jej zakończeniu.

Na podstawie powyższych ustaw, jak również ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r., o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r., nr 2, poz. 6), Państwo Polskie gwarantowało mi, że po wypełnieniu warunków przewidzianych tymi ustawami i przejściu na emeryturę (rentę) otrzymam zaopatrzenie emerytalne przewidziane w przepisach ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, obowiązujących w dniu przejścia na świadczenie.

Wykonanie tych obowiązków ustawodawca powierzył Ministrowi Obrony Narodowej.

Przechodząc na emeryturę otrzymałem decyzję administracyjną (EWU – 50667/1) o ustaleniu mojego świadczenia jako słusznie nabytego prawa materialnego.

Otrzymana decyzja nie była zaskarżana ani unieważniana z mocy prawa. Tym samym decyzja stała się prawomocna i ostateczna.

Oznaczało to, że Państwo Polskie będzie wypłacać i waloryzować mi świadczenia na zasadach określonych przepisami z dnia przejścia na emeryturę.

Konstytucja potwierdzała tę zasadę.

Stosownie do przepisu art. 5 wyżej przytoczonych ustaw, podstawę wymiaru emerytury - renty stanowiło uposażenie należne żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, a stosownie do art. 6 ust. 1 świadczenie było waloryzowane w takim samym stopniu i terminie, w jakim następował wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska.

Podkreślam, że:

- nie podlegam pod ustawę „deubekizacyjną”;
- nie popełniłem w okresie służby czynu zabronionego prawem;
- w stosunku do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową do 1989 roku nie zastosowano zasady odpowiedzialności zbiorowej,
- nikt nie postawił mi oficjalnego zarzutu popełnienia czynów zabronionych prawem.

Z dniem 1 stycznia 1999 r. weszła w życie ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162, poz. 1118), zwana dalej ustawą o FUS, która poprzez art. 159 wprowadziła zmianę metody waloryzacji świadczeń z płacowej na inflacyjną.

Z zapisów tejże ustawy (m. in. art. 1 ust. 2, art. 179, art. 186) wynika wprost, że nie powinna obejmować emerytów i rencistów, którzy już nabyli uprawnienia do świadczenia pod rządami poprzednich ustaw ze względu na sprzeczność z obowiązującym stanem prawnym, co zostało potwierdzone:

- **Art. 1 ust. 2, art. 179 oraz art. 186 ust. 2 pkt 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118 z 30 grudnia 1998)

- Wyrokiem TK 5/99 z dnia 22 czerwca 1999 r. sygn. akt K. 5/99 (Dz. U. z 15 lipca 1999 r. nr 61 poz. 678).
- Wyrokiem TK K 4/99 z dnia 20 grudnia 1999 roku (Dz. U. 1999, nr 106, poz. 1215)

Mimo tego wojskowe biuro emerytalne, swymi decyzjami od maja 1999 r., naliczało i waloryzowało moje świadczenie emerytalne w oparciu o art. 159 ustawy o FUS. Stało to również w sprzeczności z podstawą prawną wydanych przez organ prawomocnych i ostatecznych decyzji oraz zapisów art. 110 i 155 kpa.

Co gorsze:

Decyzje waloryzacyjne dotyczące moich świadczeń od 1999 roku były sporządzane na polecenie Ministra Obrony Narodowej wydane pismem Dyrektora Departamentu MON nr 738/8F (i nr 736/8F) z dnia 29 marca 1999 roku, w którym to pozaprawnym piśmie Ministerstwo Obrony Narodowej nakazało dyrektorom wojskowych biur emerytalnych takie postępowanie. Przedmiotowe decyzje nie były więc samodzielną interpretacją przepisów emerytalnych przez dyrektorów wojskowych biur emerytalnych.

Tym samym Ministerstwo Obrony Narodowej dopuściło się ewidentnego złamania postanowień prawa:

- ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. nr 29, poz. 139 z późn. zmianami);
- ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., nr 10, poz. 36);
- ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 r., nr 162, poz. 1118).

Jest to przestępstwo popełnione przez urzędnika MON za wiedzą i zgodą Ministra Obrony Narodowej.

Moim zdaniem (dowody poniżej w treści):

Art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r., nr 10, poz. 36), w brzmieniu nadanym przez art. 159 w związku z art. 1 ust. 2 oraz art. 179 i z art. 186 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162, poz. 1118)

- na podstawie którego wojskowe biura emerytalne wydawały decyzje waloryzacyjne nie ma zastosowania do żołnierzy, którzy uzyskali prawo do świadczenia emerytalno - rentowego przed 1 stycznia 1999 roku.

Potwierdzeniem jest wyrok TK K 5/99 z 22 czerwca 1999 roku, którym to wyrokiem był związany TK wydając wyrok K 4/99 z dnia 20 grudnia 1999 roku.

Tym samym, brak było podstaw prawnych do zastosowania wobec mnie art. 6 wojskowej ustawy emerytalnej z 1993 roku w brzmieniu nadanym przepisem art. 159 ustawy o FUS z dnia 17 grudnia 1998 roku.

W wyniku tego pozaprawnego działania organu emerytalnego Państwo Polskie zaniżyło, na dzień dzisiejszy, moje świadczenia o około 50%.

Potwierdzenie tej tezy znajduję nie tylko w piśmie ówczesnego Premiera - Donalda Tuska- z dnia 25 czerwca 2010 roku, skierowanym do dowódców jednostek

wojskowych, czy też w ustnych wypowiedziach ówczesnego Marszałka Sejmu RP - Bronisława Komorowskiego i ówczesnego Ministra Obrony Narodowej - Bogdana Klicha w Afganistanie, lecz głównie w poniższych aktach prawnych:

- zapisy art. 1 ust. 2 i art. 195 będącego w integracji z art. 179, art. 180 ust. 1 i 6 oraz z art. 194 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS;
- uchwała Składu Siedmiu Sędziów z dnia 21 kwietnia 1999 roku (III ZP 6/99), która orzeka, że: „Przepis art. 782 par. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1994 r., nr 7, poz. 25 ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 152 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162, poz. 1118) nie ma zastosowania do osób, które uzyskały prawo do uposażenia rodzinnego przed 1 stycznia 1999 r.”;
- wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2003 roku (sygn. SK 27/02), gdzie w uzasadnieniu TK wskazał, że: „Przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118) mają zastosowanie jedynie do tych funkcjonariuszy Służby Więziennej, którzy podjęli służbę po dacie wejścia w życie ustawy, tj. po 1 stycznia 1999 r. Zgodnie z art. 1 ust. 2 tej ustawy, warunki nabywania prawa do emerytury i rent oraz innych świadczeń przysługujących z tytułu pobierania emerytury, a także zasady ustalania tych świadczeń dla funkcjonariuszy tzw. służb mundurowych, którzy w dniu wejścia w życie wymienionej ustawy pozostawali w służbie, określają przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób”;

A ponadto, w:

- odpowiedzi ministra pracy i polityki społecznej **Jolanty Fedak** z dnia 25 stycznia 2008 r. na zapytanie nr 214 posła Artura Górskiego z dnia 31 grudnia 2007 r., znak: **SPS-034-214/07** w sprawie: ograniczenia prawa do emerytury z FUS byłym wojskowym;
- odpowiedzi ministra pracy i polityki społecznej - **Jolanty Fedak** - pismo z dnia 23 stycznia 2009 r., znak: **DUS- 053-3053-1/2-BB/08**;
- rządowym projekcie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (*druk sejmowy nr 339 z dnia 8 maja 1998 r.*) z intencją rządu uzgodnioną z Wysokim Komisarzem UE, przedstawiającą nowy system ubezpieczeń społecznych, w którym jednoznacznie stwierdza się, że: „Omawiana ustawa dotyczy wszystkich grup społeczno-zawodowych z wyjątkiem rolników. Zmiana systemu nie obejmuje osób którym pozostało niewiele lat do przejścia na emeryturę, a także nie dotyczy osób znajdujących się obecnie na emeryturze. Właśnie z uwagi na konieczność poszanowania praw nabytych ustawa różnicuje warunki nabywania i zasady ich wymiaru w zależności od daty urodzenia ubezpieczonych:
 - 1) urodzonych po 31 grudnia 1968 r.
 - 2) urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r.
 - 3) urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.”
- piśmie Ministra - Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej - **Ryszarda Czarneckiego** z dnia 13.03.1998 roku, stwierdzającym zgodność intencji ustawodawcy z prawem Unii Europejskiej, wyrażoną na podstawie

art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494).

Ponadto, gdyby założyć hipotetycznie, że wbrew logice prawniczej i zapewnieniom ustawodawcy, przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118), obejmowały również tych, którzy już byli na świadczeniach, to rodzi się uzasadnione pytanie, czemu tej grupy osób nie objęto przepisami ustaw wprowadzonych w związku z rezygnacją z systemu „składkowego” w wojsku, a mianowicie:

1. art. 6 i 20 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2003, nr 166, poz. 1609);
2. art. 160 punkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. 2003, nr 179, poz. 1750), która weszła w życie z dniem 01 lipca 2004 r. i zmieniła brzmienie punktu 8 ustęp 1 art. 3 wojskowej ustawy emerytalnej.

Przepisy tych ustaw obligowały dyrektorów biur emerytalnych do ponownego przeliczenia z urzędu (a nie na wniosek) z dniem 1 lipca 2004 roku grup uposażenia, czego nie uczyniono.

Kolejne „przeoczenie” ustawodawcy, czy też zła wola administracji wojskowej?

Potwierdzeniem pozaprawnych intencji urzędników Ministerstwa Obrony Narodowej mogą być liczne wypowiedzi:

- a) byłego marszałka Sejmu RP – Bronisława Komorowskiego: **„JESTEM DUMNY Z TEGO, ŻE JAKO SZEFE MON, ODEBRAŁEM EMERYTURY GENERALOM - dzieciom PRL...”**;
- b) czy też odpowiedź Ministra Bogdana Klicha udzielona emerytowi w Żaganiu na temat powodów pozaprawnego (pozaustawowego) zastosowania wobec emerytów ustawy z FUS z dniem 1 stycznia 1999 roku: (odpowiedź) - **„WY SŁUŻYLIŚCIE INNEJ OJCZYŹNIE”**;
- c) bardzo wymowna też była wypowiedź w tej sprawie udzielona mi osobiście („w cztery oczy”) przez posła z ziemi sieradzkiej (Cezarego TOMCZYKA): **„TRYBUNAŁ W NORYMBERDZE POKAZAŁ CO NALEŻY ROBIĆ Z PRAWAMI NABYTYMI”!!!**

Dowody naruszenia prawa przez urzędników MON i polityków

A.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 czerwca 1999 r. sygn. akt K. 5/99 (Dz. U. z 15 lipca 1999 r. nr 61 poz. 678).

B.

Art. 186 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118 z 30 grudnia 1998)

C.

Inne okoliczności faktyczne i prawne ustalone przez wnioskodawcę, będące też podstawą złożenia przedmiotowego zaskarżenia (odwołania).

Uzasadnienie:

Ad „A”

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 czerwca 1999 r. sygn. akt K. 5/99 (Dz. U. z 15 lipca 1999 r. nr 61 poz. 678).

Powyższy wyrok TK, nie był ujawniony przez organ emerytalny i sądy pracy w poprzednich postępowaniach z mojego powództwa (odwołania), pomimo że wiedza ta winna być znana organowi. A to przemawia za tezą, że organ ten świadomie lub na polecenie ukrywał jego treść, a tym samym działał nie tylko na moją szkodę, ale też na szkodę całego środowiska emerytów, rencistów wojskowych i ich rodzin; działał w oparciu o rozkaz byłego dyrektora departamentu ekonomicznego MON - pułkownika Ryszarda Chyrzyńskiego (pismo DE MON nr 736/8/F z 29 marca 1999 roku, a więc przed wyrokami TK: K 5/99 oraz K 4/99).

W wyroku K 4/99 (na s. 10 od wiersza 11) następuje nawiązanie do K 5/99, które (dziwnym trafem) nie było eksponowane podczas powoływania się na ten wyrok przez WBE i Sądy, w którym znajduję dowód na potwierdzenie mojej tezy, że TK – wydając wyrok K 4/99 był związany wyrokiem K 5/99, w związku z czym zmiany w metodzie waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych wprowadzone ustawą z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz. 1118 z 30 grudnia 1998) dotyczą wyłącznie tych, którzy podejmą służbę po 1 stycznia 1999 roku, czyli po wejściu w życie ustawy z FUS.

"Zagadnienie waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych już kilkakrotnie było przedmiotem rozważań TK (...)

Trybunał stwierdza, iż na gruncie obowiązującej konstytucji instytucja waloryzacji rent i emerytur jest istotnym elementem prawa do zabezpieczenia społecznego, zagwarantowanego w art. 67 Konstytucji.

Wnioskodawca nie stawia zarzutu niezgodności zakwestionowanych przepisów z art. 67 ust. 1 Konstytucji. Skoro przepis ten nie ma stanowić podstawy oceny konstytucyjności zakwestionowanych przepisów, nie zachodzi konieczność dokonywania interpretacji użytych w nim pojęć, tym bardziej, że przepis ten był już przedmiotem rozważań TK w sprawie K 5/99 (OTK ZU Nr 5/1999, poz. 100)."

Trybunał Konstytucyjny w wyroku sygn. akt K 5/99 z 22 czerwca 1999 roku orzekł, że art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 r., nr 162, poz. 1118) jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP.

Treść art. 1 ust. 2:

Warunki nabywania prawa do emerytury i rent oraz innych świadczeń przysługujących z tytułu pobierania emerytury lub renty, a także zasady ustalania wysokości tych świadczeń dla: 1) żołnierzy zawodowych, 2) funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej i Państwowej Straży

Pozarnej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy pozostawali w służbie oraz dla członków ich rodzin, określają przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób.

Tym wyrokiem (K 5/99) Trybunał Konstytucyjny oraz wszystkie organy państwa były i są związane od 22 czerwca 1999 r. (lub - jak kto woli - od 15 lipca 1999 roku, czyli od dnia ogłoszenia wyroku w dzienniku ustaw).

Potwierdzając konstytucyjność art. 1 ust 2 ustawy z FUS:

- TK uznał dotychczasowe warunki nabywania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych, jak również dotychczasowe zasady ustalania tych świadczeń jako zgodne z obowiązującym prawem;
- TK uściślił zakres podmiotowy i przedmiotowy, jak i czasowy ustawy z FUS do podmiotów wymienionych w art. 1 ustawy z FUS, z pominięciem podmiotów wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS (ustawowe wyłączenie) oraz podmiotów nie wymienionych w art. 1, takich jak: sędziowie, prokuratorzy oraz żołnierze będący już na zaopatrzeniu emerytalnym; przesądza o tym art. 186 ust.2 pkt.1 ustawy z FUS;
- TK uznał dotychczasowe regulacje dotyczące ustalania wysokości świadczeń dla podmiotów określonych w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS za obowiązujące. Taką wysokością świadczeń jest również jej waloryzacja, która była określona w art. 6 ust.1- 3 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. (Dz. U. z 1994 r., nr 10, poz. 36);
- TK wskazał na zasadę ochrony praw nabytych, która zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym. Ochrona praw nabytych jest jednym z elementów składowych zasady zaufania obywatela do państwa i do stanowionego przezeń prawa, a wynika to z zasady demokratycznego państwa prawnego.

Skoro Trybunał Konstytucyjny uznał w wyroku sygn. akt K 5/99, że ochronie podlegają prawa nabyte dla osób wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS, w tym prawo do ustalania wysokości świadczeń, a taką wysokością świadczenia jest waloryzacja określona w art. 6 ust.1- 3 ustawy w.u.e., to takie same prawa zachowują żołnierze będący na zaopatrzeniu emerytalnym w dniu wejścia w życie ustawy z FUS, którzy nie zostali ujęci zakresem podmiotowym określonym w art.1 ustawy z FUS (biuletyn nr 707/III z 17.07.1998 r.)

Ewentualne wprowadzenie przez ustawodawcę retroaktywności kwestionowanej normy, wymagałoby analizy konstytucyjności takiego unormowania w aspekcie zasady ochrony praw nabytych oraz dyskryminacji względem sędziów i prokuratorów wojskowych oraz żołnierzy wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS.

Sytuacja tożsama z wyrokiem TK sygn. akt K 30/99.

To, że przepisy ustawy z FUS dotyczą tylko i wyłącznie osób, które rozpoczęły służbę po 1 stycznia 1999 r., znajduje potwierdzenie w kolejnym wyroku Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt SK 27/02: „Natomiast każdy funkcjonariusz podejmujący służbę od 1 stycznia 1999 r. podlega przepisom ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakres podmiotowy, jak i czasowy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został więc

ograniczony. Ustawa ta znajduje bowiem zastosowanie do funkcjonariuszy, którzy podjęli służbę po dniu wejścia w życie ustawy”.

Tym samym, Trybunał po raz kolejny jednoznacznie wskazał, że przepisy ustawy z FUS mają zastosowanie tylko i wyłącznie do żołnierzy, którzy rozpoczęli służbę od 1 stycznia 1999 r.

Od 15 lipca 1999 r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 5/99 jest powszechnie obowiązującym prawem.

W związku z tym na dotychczasowych zasadach określonych w art. 6 ust.1- 3 ustawy w.u.e. pozostało ustalanie wysokości świadczeń w stosunku do wszystkich osób pełniących służbę do 1 stycznia 1999 r. Ochronie praw nabytych podlegają skonkretyzowane decyzje przyznające świadczenia, ze względu na prawa nabyte *in abstracto* i ekspektatywy maksymalnie ukształtowane.

20 grudnia 1999 r. Trybunał Konstytucyjny w postępowaniu sygn. akt K 4/99 był związany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 5/99.

Podstawowym warunkiem nabycia praw do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (FUS) jest bowiem odpowiedni staż pracy, z czym wiąże się fakt opłacania składek przekazywanych na fundusz ubezpieczeniowy.

Państwo (jako pracodawca) nie odprowadzało za mnie składek na ubezpieczenia społeczne.

Również, podczas reformy ubezpieczeń społecznych przeprowadzonej w 1998 r., na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy o SUS, Państwo od tego obowiązku odstąpiło w stosunku do tej samej grupy zawodowej pełniącej służbę do 31 grudnia 1998 r., do której ja należałem, gdyż owa reforma ubezpieczeń społecznych dotyczyła przyszłych żołnierzy zawodowych, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999 r. **art. 6 ust. 1 pkt. 13 ustawy o SUS.**

Wnioskodawca ustaw oraz ustawodawca nie miał żadnych wątpliwości, że nowymi regulacjami zostali objęci żołnierze, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999 r.

Takie stanowisko zostało uchwalone przez Sejm.

Sejm jednocześnie zmienił przepis intertemporalny określony w art. 186 ust.1- 4 (*sic!* **art.168 pkt.1-2 projekt rządowy**). Tak uchwalona ustawa z nowym brzmieniem przepisu intertemporalnego została ogłoszona w dzienniku ustaw. Od tego momentu tak uchwalone przepisy stały się powszechnie obowiązującym prawem.

Takie było prawo powszechnie obowiązujące 20 grudnia 1999 r. podczas ogłaszania wyroku TK sygn. **akt K 4/99**. A to bezspornie dowodzi, że Trybunał – będąc związany wyrokiem **K 5/99** - rozpoznawał skargę tylko i wyłącznie w zakresie podmiotowym wynikającym z art. 1 ustawy z FUS do wniosków, o których jest mowa w **art. 186 ust. 2 pkt.1 ustawy z FUS.**

Niewątpliwie zawarcie w przepisach merytorycznych ustawy z FUS **art. 1 ust. 2** w brzmieniu uchwalonym i ogłoszonym w dzienniku ustaw (**Dz. U. z 1998 r., Nr 162, poz. 1118**), było spowodowane ustawowym wyłączeniem z systemu ubezpieczeń społecznych osób wymienionych w **art. 6 ust. 3** w związku z **art. 6 ust. 1** ustawy o SUS.

Zawarcie takich przepisów w nowo uchwalanej ustawie wiązało się również z zasadą prawidłowej legislacji oraz przepisami określonymi w zasadach techniki prawodawczej (obowiązujących w 1998 roku!).

Zasady techniki prawodawczej były wówczas załącznikiem do uchwały nr 147 Rady Ministrów. Od 1 sierpnia 2002 r. kwestie te reguluje Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów (Dz. U z 2002 r. nr 100 poz. 908).

§ 16 ust. 1 załącznik ZTP stanowił:

„W przepisach merytorycznych wydziela się przepisy, określające zakres przedmiotowy i podmiotowy stosunków regulowanych ustawą lub wyłączających spod jej regulacji”.

Wprowadzona przez ustawę z FUS modyfikacja prawa w wojskowej ustawie emerytalnej weszła w życie 1 stycznia 1999 r., wywołując – co oczywiste – skutki pro futuro, to jest obejmując osoby, które po tej dacie rozpoczęły służbę (Uchwała SN III ZP 6/99, wyrok TK K 30/99).

Z systemu ubezpieczeń społecznych zostały wyłączone jeszcze inne grupy zawodowe, właśnie ze względu na ochronę praw nabytych, takie jak:

- prokuratorzy - na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o SUS,
- sędziowie - na podstawie ustawy nowelizacyjnej *Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.1997.124.782)*. Ustawa nowelizacyjna dodała do ustawy *Prawo o ustroju sądów powszechnych art. 781 § 1 (na podstawie tego przepisu zaprzestano odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne od wynagrodzenia sędziów)*.

Z chwilą ogłoszenia wyroku sygn. akt. K 5/99 nowego znaczenia nabral też przepis art. 179 ustawy z FUS.

Art. 179 ustawy z FUS odwołuje się bezpośrednio do art. 1 ust. 2 ustawy z FUS. Przywołany przepis - *pomimo zakazu normowania spraw poza zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy, zakaz ten regulował § 2 ust. 2 i 3 załącznik ZTP w związku z art. 6 ust. 3 ustawy z FUS*.

Z § 2 uchwały RM wynika, że zasady techniki prawodawczej stosuje się przy opracowywaniu i rozpatrywaniu ustaw (§ 2 pkt.1).

Z § 4 przywołanej uchwały RM wynika, że na komórkach obsługi prawnej organu lub innej jednostki, która opracowuje projekt aktu normatywnego ciąży obowiązek kontroli zgodności projektu z zasadami techniki prawodawczej i w razie stwierdzenia niezgodności dostosowują projekt do wymagań zasad.

Niewątpliwie, regulowanie spraw poza zakres podmiotowy ustawy oraz odsyłanie do przepisów wyłączających jest niezgodne z zasadami techniki prawodawczej.

Pomimo wprowadzenia art. 179 ustawy z FUS z naruszeniem zasad poprawnej legislacji, przepis ten decydował tylko o jednorazowej dodatkowej waloryzacji do obowiązującej wg przepisów art. 6 ust.1- 3 wue.

Z analizy biuletynu nr 939/III z 27.10.1998 r. wynika, że norma ta miała mieć odniesienie (zastosowanie) tylko do osób cywilnych, a nie mundurowych.

Podsekretarz stanu, Ewa Lewicka:

"Przytoczony zapis wynika z faktu, że świadczenia służb mundurowych były waloryzowane raz w roku, zwykle w styczniu, a świadczenia pracowników cywilnych były do tej pory waloryzowane dwa razy w roku, w marcu i we wrześniu. Tak duża rozbieżność waloryzacji świadczeń cywilnych i mundurowych spowodowałaby, że realnie w pierwszym roku osoby cywilne poniosłyby pewien uszczerbek, który jest korygowany dodatkową waloryzacją na poziomie 104,3%."

Ww. art. 179 nie zawiera normy prawnej dla służb mundurowych, która by wskazywała, że emerytury i renty dla żołnierzy zawodowych będących na zaopatrzeniu emerytalnym waloryzowane są w oparciu o przepisy ustawy z FUS. Takiej samej normy prawnej, jak określono w art. 180 ust. 6 w stosunku do osób wymienionych w art. 180 ust.1 ustawy z FUS

Treść art. 180 ust. 6 ustawy z FUS,

Emerytury i renty, o których mowa w ust. 1, podlegają waloryzacji na zasadach określonych w ustawie.

Art. 179 nie zawiera normy prawnej takiej, jaka została określona po art. 180 ust.1 pkt.3 - zachowują prawo do tych świadczeń w wysokości ustalonej przed dniem wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i z uwzględnieniem ust. 6-9.

Nowe znaczenie art. 179 wynika z bezpośredniego odwołania się do art. 1 ust. 2 ustawy z FUS, a tym samym do wyroku Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 5/99.

Trybunał Konstytucyjny mógł - co do zasady - badać zgodność art. 159 pkt. 1 ustawy z FUS tylko i wyłącznie w stosunku do osób, które podjęły służbę po 1 stycznia 1999 r., wobec których nowe przepisy waloryzacyjne jeszcze nie zostały wykonane. Wynika to z faktu, że pierwsze takie emerytury mogły być przyznane dopiero za piętnaście lat, a ewentualna renta nie została jeszcze przyznana.

Również uczestnicy postępowania przed Trybunałem nie kwestionowali podstawy zaskarżenia pomimo, że posiadali wiedzę, co podlega zaskarżeniu; dla przykładu stanowisko Marszałka Sejmu do postępowania przez Trybunałem sygn. akt. K 53/13.

„Sejm przyjmuje więc, że rzeczywistym przedmiotem badania w niniejszej sprawie powinny być – z jednym wyjątkiem, o czym w pkt III.5 i III.6 niniejszego pisma – artykuły ustaw podstawowych (nowelizowanych) w brzmieniu nadanym przez ustawę nowelizującą.

Podsumowując dotychczasowe ustalenia do rekonstrukcji zakresu zaskarżenia wynikającego z wniosku grupy posłów, należy uznać, że:

– po pierwsze, kontrolą należy co do zasady objąć przepisy znowelizowane, a nie przepisy nowelizujące”;

Mamy sytuację tego rodzaju, że stanowisko Marszałka Sejmu w postępowaniu sygn. akt K 4/99 albo (a) było nieprawdziwe i miało posłużyć do obejścia prawa, albo (b) - i to jest właściwa podstawa do oceny - że nowe przepisy dotyczyły tylko i wyłącznie zdarzeń, o których jest mowa w art. 186 ust. 2 pkt.1 ustawy z FUS.

W przypadku, gdyby jednak Trybunał Konstytucyjny (*hipotetycznie*) rozpoznawał sprawę wobec żołnierzy pełniących służbę przed 1 stycznia 1999 r., to nie mógłby uchylić się od rozpoznania sprawy w stosunku do żołnierzy, którzy byli na zaopatrzeniu emerytalnym. Podstawą takiego stwierdzenia są wyroki Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 5/99, K 30/99 i SK 27/02.

Ad „B”

**Art. 186 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych
(Dz. U. nr 162 poz. 1118 z 30 grudnia 1998 r.)
jest przepisem przejściowym (intertemporalnym)**

Przepis ten nie podlega żadnej wykładni zawężającej. W tym przepisie jest wymieniony jeden katalog podmiotów, który jest ograniczony tylko do czasookresu stosowania przepisów ustawy z FUS. A sam przepis intertemporalny stosuje się wprost, tak, jak jest rozumiany w języku polskim. Nie tylko dla rodzin po zmarłych sędziach i prokuratorach, w tym wojskowych, którzy również nie zostali wymienieni w tym katalogu. A wręcz ma zastosowanie tylko do wniosków złożonych od dnia wejścia w życie ustawy, na co wskazują orzeczenia Sądu Najwyższego - uchwała III ZP 6/99, a za nim potwierdził to Trybunał Konstytucyjny w wyroku TK sygn. akt K 30/99.

Te dwa organy określone w Konstytucji potwierdziły, że jest to przepis intertemporalny, czyli że przepisy ustawy mają zastosowanie do wniosków od dnia wejścia w życie ustawy.

Tej sytuacji prawnej nie można ograniczać tylko do sędziów i prokuratorów, którzy byli zainteresowani tymi orzeczeniami, tak określa przepis intertemporalny; vide:

- uchwała SN III ZP 6/99,
- wyrok TK sygn. akt K 30/99;
- zakres przedmiotowy ustawy z FUS;
- zakres podmiotowy **art. 1 ust.1** (wśród wymienionych podmiotów nie ma wymienionych żołnierzy, którzy byli na zaopatrzeniu emerytalnym, a potwierdza to **art. 6 ust.3** ustawy o SUS),
- **art. 1 ust. 2** (ustawowo wyłączał żołnierzy pełniących służbę w dniu wejścia w życie ustawy),
- **art. 1 ust. 3** (przepis dotyczył tylko tych, co nie uzyskali świadczeń emerytalnych wynikających z ustawy w.u.e.).

Wiedza ta nie pozwala na dowolne interpretowanie przepisów prawa, o czym przesądza **art. 2 i 7 Konstytucji RP**, a dopełnia **art. 32** o zakazie dyskryminacji w związku z **art. 8 Konstytucji RP**; przepisy Konstytucji stosuje się wprost, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

Art. 186 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma następujące brzmienie:

Art. 186. 1. Rozpatrzeniu na podstawie ustawy podlegają wnioski:

- 1) *osób, które nie odpowiadały warunkom wymaganym do uzyskania prawa do emerytury lub renty na podstawie przepisów dotychczasowych, jeżeli osoby te odpowiadają warunkom do uzyskania świadczeń na podstawie ustawy,*
- 2) *osób, które przedłożyły nowe dowody mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.*

2. Przepisy ustawy stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych:

- 1) *począwszy od dnia wejścia w życie ustawy,*
- 2) *przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli choćby jeden z warunków do uzyskania prawa do świadczenia został spełniony, poczynając od tego dnia.*

3. Do wniosków osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., które do dnia wejścia w życie ustawy nie zgłosiły wniosku o emeryturę, mimo że spełniły warunki do nabycia prawa do tego świadczenia - stosuje się przepisy ustaw i dekretu wymienionych w art. 195 dotyczące warunków nabycia prawa do emerytury, chyba że przepisy ustawy są dla tych osób korzystniejsze.

4. Prawo do emerytury określonej w art. 28 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 166, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowuje poseł lub senator, który do dnia 31 grudnia 1997 r. spełnił warunki wymagane do jej przyznania

Przepis prawa art. 186 ust. 2 pkt.1 ustawy z FUS

2. Przepisy ustawy stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych:

- 1) począwszy od dnia wejścia w życie ustawy,
- 2) przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli choćby jeden z warunków do uzyskania prawa do świadczenia został spełniony, poczynając od tego dnia.

Z przywołanego przepisu prawa wynika, że ustawę z FUS stosuje się do wniosków o świadczenia zgłoszonych od 1 stycznia 1999 r., a contrario - nie ma zastosowania do wniosków zgłoszonych przed tą datą.

Takimi przepisami ustawy z FUS są:

- art. 159 pkt.1 – przepis zmieniający art. 6 ustawy w.u.e,
- art. 88 – 94 – przepisy o waloryzacji
- art. 196 - data wejścia w życie ustawy z FUS

Od tej zasadniczej regulacji jest wyjątek - ustawa ma zastosowanie do wniosków o świadczenia zgłoszonych przed 1 stycznia 1999 r., jeżeli choćby jeden z warunków do uzyskania prawa do świadczenia został spełniony poczynając od 1 stycznia 1999 r. (art. 186 ust. 2 pkt. 2).

Ale ustawodawca poprzez art. 1 ust. 2 ustawy z FUS całkowicie wyłączył z regulacji ustawą z FUS osoby wymienione w tym przepisie, w tym przez art. 159 ustawy z FUS, czyli również nie ma zastosowania przepis określony w art.186 ust. 2 pkt. 2 ustawy z FUS do tych osób.

Wyłączenie to zostało uznane za zgodne z art. 2 Konstytucji RP przez Trybunał Konstytucyjny 22 czerwca 1999 r. sygn. akt K 5/99.

Z analizy ustawy z FUS wynika, że jej art. 186 ma zastosowanie do waloryzacji wojskowego zaopatrzenia emerytalnego.

Występują tu różne stany faktyczne.

Dotychczasowe przepisy mają stosowanie, gdy:

- a) nabycie prawa do zaopatrzenia emerytalnego lub świadczenia, wniosek o zaopatrzenie lub świadczenie i ustalenie prawa do zaopatrzenia lub świadczenia nastąpiły przed 1 stycznia 1999 r.

albo:

- b) zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt. K 5/99 jeżeli prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub świadczenia powstało i wniosek o nie został złożony przed 1 stycznia 1999 r., a ustalenie prawa nastąpiło po 1 stycznia 1999 r.

- c) prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub świadczenia powstało przed 1 stycznia 1999 r. i wniosek został złożony po 1 stycznia 1999 r.
- d) prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub świadczenia powstało po 1 stycznia 1999 r. i wniosek został złożony po 1 stycznia 1999 r., a służbę rozpoczęto przed 1 stycznia 1999 r.

Nowe przepisy wprowadzone ustawą z FUS zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 4/99 znajdują zastosowanie, do zaopatrzenia emerytalnego lub świadczenia dla żołnierzy lub ich rodzin, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999 r.

Tak przeprowadzona analiza art. 186 ustawy z FUS ma swoje podstawy w uchwale SN III ZP 6/99 z 21 kwietnia 1999 r. (uzasadnienie w punkcie - rzymska piątka, pkt.3) o czym była mowa powyżej. Ale również w podstawie zaskarżenia, która nie była kwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny; przepisem zaskarżenia był przepis nowelizujący, a nie znowelizowany – vide: wyrok TK sygn. akt K 30/99 oraz stanowisko Marszałka Sejmu do postępowania przed TK sygn. akt K 53/13. W przeciwnym wypadku, Trybunał Konstytucyjny w wyroku sygn. akt K 4/99 musiałby orzec o niezgodności art. 159 pkt.1 z art. 2 Konstytucji RP, ze względu na swój wyrok sygn. akt K 5/99 i ochronę praw nabytych tam wskazaną oraz na przepis intertemporalny określony w art. 186 ust. 2 pkt.1 ustawy z FUS.

Brak odniesienia się do przepisu intertemporalnego określonego w art.186 ust. 2 pkt. 1 ustawy z FUS przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku sygn. akt K 4/99 nie może być podstawą do twierdzenia przez wojskowy organ emerytalny, że wyrok ten dotyczy również tych żołnierzy, którzy rozpoczęli służbę przed 1 stycznia 1999 r.

„Jeżeli wnioskodawca kwestionowaną treść normatywną wiąże z pewnym redakcyjnie wyodrębnionym fragmentem ustawy, podczas gdy do zrekonstruowania tej treści trzeba wziąć pod uwagę także inny (niewskazany przez wnioskodawcę) fragment tej samej ustawy, to nic nie stoi na przeszkodzie, aby Trybunał Konstytucyjny poddał kontroli wszystkie przepisy ustawy, z których wynika kwestionowana przez wnioskodawcę treść normatywna”

(zob. wyroki TK z: 16 czerwca 1999 r., sygn. P 4/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 98, 19 marca 2001 r., sygn. K 32/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 50, 8 lipca 2002 r., sygn. SK 41/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 51, 14 lutego 2006 r., sygn. P 22/05, OTK ZU nr 2/A/2006, poz. 16, z 13 listopada 2012 r. sygn. akt K 2/12).

Podkreślenia wymaga, że organ emerytalny jest zobowiązany do literalnego stosowania prawa. W razie wątpliwości powinien wystąpić o rozstrzygnięcie do organu ustawowo uprawnionego. Ze skorzystania z tej drogi organ emerytalny konsekwentnie nie chce skorzystać, mimo wielokrotnego wnioskowania przeze mnie.

Zgodnie z przepisem intertemporalnym określonym w art. 186 ust. 2 pkt. 1 ustawy z FUS przywołane przepisy w pkt.1 i 2 mają zastosowanie tylko do wniosków zgłoszonych od 1 stycznia 1999 r. a **contrario** – nie mają zastosowania do wniosków zgłoszonych przed tą datą.

Przepisy w pkt.1 i 2 również nie dotyczyły i nie dotyczą osób, które były wymienione w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS, a potwierdził to wyrok TK sygn. akt K 5/99.

W przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania wyrok TK sygn. akt K 4/99. Trybunał Konstytucyjny – co wielokrotnie powtarzał - nie jest ustawodawcą i nie może

„na skróty” zmieniać treści ustaw bez drogi legislacyjnej określonej w przepisach prawa.

W konkluzji należy stwierdzić, że za utrzymaniem dotychczasowej waloryzacji zaopatrzenia emerytalnego przysługujących żołnierzom zawodowym i ich rodzinom przed 1 stycznia 1999 r. przemawiają:

a) treść **art.196** ustawy, zgodnie z którym ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.;

b) treść **art. 186 ust. 2 pkt 1** ustawy z FUS, wedle którego przepisy tego aktu mają zastosowanie do wniosków o świadczenia złożonych poczynając od dnia 1 stycznia 1999 r.;

c) **art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej** deklarujący, że „*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, (...)*” i wynikające z tej deklaracji dotyczące działania prawa zasady ochrony praw słusznie nabytych oraz nieretroaktywności prawa;

d) wyrok Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt **K 5/99** z 22 czerwca 1999 r., w którym to Trybunał uznał ustawowe wyłączenie, o którym jest mowa w **art. 1 ust. 2** ustawy z FUS za zgodne z **art. 2 Konstytucji** ze względu na zasadę ochrony praw słusznie nabytych;

e) **art. 32** Konstytucji RP - projektodawca i ustawodawca, nie mogli dyskryminować części żołnierzy zawodowych.

Również **§ 2 ust.1- 3** załącznika do Uchwały nr **147 RM** wykluczał normowanie spraw poza zakresem przedmiotowym i podmiotowym ustawy. **Art. 6 ust. 3** ustawy o **SUS** w sposób dorozumiały określił, którzy żołnierze zostali włączeni do systemu ubezpieczeń społecznych.

Takimi żołnierzami wyłączonymi z systemu byli żołnierze, którzy byli na zaopatrzeniu emerytalnym w dniu wejścia w życie ustaw o **SUS** i z **FUS**.

A więc w stosunku do mnie nie mogą mieć zastosowania przepisy ustaw, z których zostałem wyłączony, co potwierdza **art. 186 ust. 2 pkt. 1** ustawy z FUS.

Żołnierze zawodowi pełniący służbę do 31 grudnia 1998 r. zostali - z naruszeniem Konstytucji RP - włączeni pod jurysdykcję ustawy z FUS, w tym **art. 159 pkt 1** dopiero z dniem 1 października 2003 r. Przesądza o tym **art. 10 pkt 2** i **art. 23** ustawy z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (*Dz. U. z 22 września 2003 r. nr 166 poz. 1609*). Państwo prawa nie dopuszcza przenoszenia przepisów prawa do innego artykułu w celu omięcia wyroku Trybunału Konstytucyjnego. A ponownie zostali wyłączeni z tego systemu, „po uwiarygodnieniu” wszelkich bezprawnych zmianach i po wniesionych odwołaniach od decyzji waloryzacyjnych.

Dokonano tego poprzez **art. 2 pkt 1** i **art. 4** ustawy z 5 grudnia 2008 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (*Dz. U. z 2009 r. nr 8 poz. 38*).

a) ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 1999 r. nr 162 poz.1118).

Tekst pierwotny art. 1 ust. 2 i art. 2:

Art.1. 2 .Warunki nabywania prawa do emerytury i rent oraz innych świadczeń przysługujących z tytułu pobierania emerytury lub renty, a także zasady ustalania wysokości tych świadczeń dla:

1) żołnierzy zawodowych,

2) funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej i Państwowej Straży Pożarnej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy pozostawali w służbie oraz dla członków ich rodzin, określają przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób.

Art. 2. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

1) ubezpieczonym - w razie spełnienia warunków nabywania prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

b) ustawa z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw¹⁾
(Dz. U. z 22 września 2003 r. nr 166 poz. 1609)

uchylono art. 1 ust. 2 i 3 „po kosmetycznej” zmianie treść art. 1 ust. 2 przeniesiono do art. 2 ust. 1 pkt. 1 po przecinku od słowa „z wyjątkiem”, oraz kosmetycznie uzupełniono treść art. 2 ust. 1 pkt. 2 tak, by objąć nowymi regulacjami również rodziny.

Art. 10. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118, z późn. zm.²³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 uchyla się ust. 2 i 3;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

“Art. 2. 1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

1) ubezpieczonym - w razie spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2,

2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem członków rodziny pozostałych po ubezpieczonym, który ma ustalone prawo do emerytury policyjnej lub wojskowej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2.

c) ustawa z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 8 poz. 38).

Po bezprawnych naruszeniach wyroków Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 4/99 oraz sygn. akt. K 5/99 i zmianach sposobu waloryzacji żołnierzom i funkcjonariuszom dokonanych z rażąco obrazą art. 190 Konstytucji RP, w 2009 roku art. 2 ust.1 pkt. 1 - poza zmianą numeracji przepisu i słowem „w przypadku” - uzyskał identyczną treść, jak w tekście pierwotnym tej ustawy (art. 2 pkt. 1 tekst pierwotny ustawy)

Art. 2. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

- 1) ubezpieczonym – w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- 2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.”;

C.

Inne okoliczności faktyczne i prawne ustalone przez wnioskodawcę będące również podstawą złożenia przedmiotowej petycji/skargi.

- uzasadnione podejrzenie, że doszło do manipulacji przepisami określonymi w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 ustawy z FUS;
- uzasadnione podejrzenie sfałszowania obwieszczeń Marszałka Sejmu oraz załączników do tych obwieszczeń.
 - a) obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 18 stycznia 2002 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U z 2002 r. nr 11 poz. 108).
 - b) obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 1 marca 2004 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2004 r. nr 39 poz. 353).

a) obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 18 stycznia 2002 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U z 2002 r. nr 11 poz. 108).

W obwieszczeniu Marszałka Sejmu nie ujawniono wyroku Trybunału Konstytucyjnego K 5/99. Jak również nie ujawniono nowelizacji art. 6 ust. 3 ustawy o SUS dokonanej ustawą nowelizacyjną (Dz. U z 1999 r. nr 110 poz. 1256),

i na podstawie tego **zaniechania** dokonano bezprawnej zmiany treści **art. 6** ustawy w.u.e. w załączniku do obwieszczenia.

Tak więc ustawowa delegacja do wydania rozporządzenia wykonawczego pozostała bez zmian i nie została uchylona. W tekście jednolitym ustawy w.u.e., powinny zostać ogłoszone dwie normy prawne **art. 6** w.u.e.

Dla przedmiotowej sprawy o uchyleniu delegacji do wydania przepisów wykonawczych nie ma znaczenia **§ 23 ust.1** załącznika ZTP, na podstawie którego uchyla się delegację do wydania przepisu wykonawczego, jeśli taki przepis zostaje uchylony lub zmieniony.

Bo istota prawna została rozstrzygnięta poprzez:

- **art. 1 ust. 2** ustawy z FUS w związku z **§ 16 ust.1** - ostatnia część zdania załącznika ZTP,
- **art. 6 ust. 3** ustawy o SUS - ustawowe wyłączenie z systemu ubezpieczeń społecznych żołnierzy pełniących służbę przed 1 stycznia 1999 roku,
- **art.6 ust.1 pkt 1** ustawy o SUS - dotyczy ustawowego wyłączenia z systemu ubezpieczeń społecznych prokuratorów w tym prokuratorów wojskowych,
- **art. 78¹ § 1** ustawy *Prawo o ustroju sądów powszechnych* - ustawowe wyłączenie z systemu ubezpieczeń społecznych sędziów, w tym sędziów wojskowych.

W **§ 5** rozporządzenia MON z 18 listopada 1994 roku (*Dz.U.1994.625*) był ustalony sposób obliczenia nowej wysokości podstawy emerytury dla sędziów i prokuratorów wojskowych.

Natomiast **§ 1- 4** rozporządzenia, o którym jest mowa powyżej, dotyczył pozostałych żołnierzy, którym zachowano wszystkie dotychczasowe przepisy, wynika to z **art. 1 ust. 2** ustawy z FUS oraz o zakazie normowania spraw poza zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy **§ 2 ust. 1 - 3** załącznika ZTP.

b) obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 1 marca 2004 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2004 r. nr 39 poz. 353).

W obwieszczeniu Marszałka Sejmu nie ujawniono wyroku Trybunału Konstytucyjnego **K 5/99**, który podważa legalizm dokonanej czasowej nowelizacji **art. 2 ust. 1 pkt. 1 i 2** ustawy z FUS, po uchyleniu **art. 1 ust. 2** ustawy z FUS (*Dz. U. z 22 września 2003 r. nr 166 poz. 1609*). Nowelizacja została przeprowadzona w sposób, który umożliwił rozszerzenie zakresu działania **art. 159 pkt 1** ustawy z FUS na podmioty wyłączone z tej ustawy i objęte wyrokiem TK.

Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r. (*syg. akt K 4/99*), należy znać i powoływać się na równi z wykładnią tego wyroku zawartą w Postanowieniu z dnia 21 marca 2000 r. *Sygn. K. 4/99*, w którym ten sam skład orzekający stwierdził, że:

"Ustawy, których integralną częścią były zmienione przepisy, nadal pozostają w mocy w stosunku do określonej grupy osób i nie uległy zmianom (...)"

Jest to nic innego, jak przytoczenie i interpretacja przez TK art. 192 ustawy o FUS, w którym ustawodawca jednoznacznie zawarł treść wskazującą, że zmiana brzmienia art. 6 w.u.e. art. 159 ustawy o FUS nie dotyczy emerytów i rencistów – byłych żołnierzy zawodowych, mianowicie: „Illekróć przepisy odsyłają do przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, należy przez to rozumieć odesłanie do przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.”

Ponadto:

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w latach 1999 – 2008 jednoznacznie, precyzyjnie określają stan prawny żołnierzy zawodowych, będących 1 stycznia 1999 r. na emeryturze lub rencie.

Wystarczy przytoczyć dwa:

- wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2003 r. sygn. . akt SK 27/02*

„Aktualnie więc kwestie emerytalno-rentowe służb mundurowych, regulowane są przez dwa odrębne akty prawne, w zależności od tego czy służba była pełniona przed 1 stycznia 1999 r., czy też po tej dacie. Funkcjonariusze służb mundurowych, którzy pozostawali w służbie przed 1 stycznia 1999 r., podlegali i podlegają nadal przepisom ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Natomiast każdy funkcjonariusz podejmujący służbę od 1 stycznia 1999 r. podlega przepisom ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakres podmiotowy, jak i czasowy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został więc ograniczony.

Ustawa ta znajduje bowiem zastosowanie do funkcjonariuszy, którzy podjęli służbę po dniu wejścia w życie ustawy”

- oraz wydany pięć lat później

- wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt P 38/06, który (w innym składzie) stwierdza:

„Po zmianie systemu emerytalnego na mocy ustawy o emeryturach i rentach z FUS jednolity dotąd system zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych został podzielony na dwie części: zaopatrzeniową – dla osób, które pozostawały w służbie w chwili wejścia w życie reformy (1 stycznia 1999 r.), oraz ubezpieczeniową – dla osób, które wstąpiły do niej potem (tj. od 2 stycznia 1999 r. włącznie; zob. art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, ze zm.) oraz art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.

- Inne okoliczności faktyczne uzasadniające złożenie petycji/skargi

a) nowelizacja art. 6 ust. 3 ustawy o SUS została dokonana trzy dni po ogłoszeniu wyroku TK sygn. akt. K 4/99 z mocą wsteczną obowiązywania od 1 stycznia 1999 r., a to skutkuje tym, że przywołany wyrok Trybunału miał zastosowanie tylko do żołnierzy rozpoczynających służbę po 1 stycznia 1999 r., zgodnie z podstawą zaskarżenia; odsyłam do stanowiska Marszałka Sejmu do postępowania przed TK sygn. akt K 53/13.

Ujawnione biuletyny z prac Sejmu nad ustawami ubezpieczeniowymi nr 621/III z 01.07.1998 r., nr 690/III z 16.07.1998 r., nr 707/III z 17.07.1998 r. podważają dokonane podmiotowe rozszerzenie przez organy państwa po uchwaleniu ustawy na podmioty, których art. 1 ustawy z FUS nie dotyczył, co wynikało z art. 6 ust. 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (o SUS) w brzmieniu pierwotnym;

b) niezgodne z ustawą art. 6 ust. 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (SUS) w brzmieniu pierwotnym w związku z art. 1 ustawy z FUS, wyrokiem TK sygn. akt K 5/99 oraz manipulacją art. 1 ust. 2 i art. 2 ustawy z FUS, o którym jest mowa w pkt. 2 wniosku.

Niezgodne z prawem orzecznictwo wywodzi się z uzasadnienia do uchwały SN III ZP 6/99 z 21 kwietnia 1999 r., w którym siedmiu sędziów w postępowaniu dotyczącym własnego środowiska poświadczyło nieprawdę. Nieprawda dotyczyła stwierdzenia o włączeniu żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy innych służb pełniących służbę do 31 grudnia 1998 r. do systemu ubezpieczeń społecznych.

Przepis prawa określony w art. 6 ust. 3 ustawy o SUS oraz art. 1 ust. 2 ustawy z FUS w brzmieniu pierwotnym przywołanych ustaw podważa takie stanowisko. Również późniejsze wyroki TK sygn. akt K 5/99 oraz sygn. akt SK 27/02 podważają takie stanowisko.

Jednolite orzecznictwo SN zostało ustalone wyrokiem z dnia 1 września 2010 r., sygn. akt II UK 97/10. Przewodniczącym składu orzekającego był sędzia Jerzy Kuźniar, który był sędzią podejmującym uchwałę III ZP 6/99 oraz był osobą współszkolącą sędziów sądów ubezpieczeń społecznych w Jastrzębiej Górze w dniach 19-22 października 2009 r.

Również konieczne jest wskazanie na następującą sytuację prawną:

- Stanowiska uczestników postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym do postępowania sygn. akt K 4/99 nie zawierają informacji o ustawowych wyłączeniach z systemu ubezpieczeń społecznych określonych w art. 6 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o SUS oraz w art. 1 ust. 2 ustawy z FUS. Stanowiska uczestników postępowania również pomijają przepis intertemporalny określony w art. 186 ust. 2 pkt. 1 ustawy z FUS. Na podstawie art. 3 k.p.c. w związku z art. 20 ustawy o Trybunale uczestnicy postępowania mają obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek. Brak takiego odniesienia się uczestników postępowania do ustawowych wyłączeń wskazuje bezspornie, że skarga konstytucyjna dotyczyła tylko podmiotów wymienionych w art. 1 ustawy z FUS, a do tych podmiotów nie należeli żołnierze pełniący służbę do 31 grudnia 1998 r. tak samo jak nie należeli sędziowie i prokuratorzy.
- Nowelizację art. 6 ust. 3 ustawy o SUS dokonano trzy dni po ogłoszeniu wyroku TK sygn. akt K 4/99 z 20 grudnia 1999 r., w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł o zgodności art. 159 pkt. 1 z art. 2 Konstytucji RP. Nowelizacja została dokonana z mocą wsteczną obowiązywania od 1 stycznia 1999 r.
- Nie ujęto w obwieszczeniu z 18 stycznia 2002 r. (tekst jednolity wojskowej ustawy emerytalnej) wyroku TK sygn. akt K 5/99, a to jest zaniechanie urzędnicze. Na tej podstawie dokonano bezprawnej zmiany pierwotnego brzmienia treści art. 6 ust. 1- 3 ustawy w.u.e. z naruszeniem przywołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz niezgodnie z art. 186 ust. 2 pkt. 1 ustawy z FUS, a tym samym samej Konstytucji RP.

- **Nie ujawniono** niezwłocznie - poprzez publikację w dzienniku ustaw - wiążącej Skarb Państwa - **Europejskiej Karty Społecznej** (Dz. U. z 29 stycznia 1999 r. nr 8 poz. 67). Zgodnie z artykułem 35 ust. 3 wymieniona Karta weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 25 lipca 1997 r. (Dz. U. z 29 stycznia 1999 r. nr 8 poz. 68). Dla przedmiotowej sprawy kluczowe znaczenia miał jej art. 12.

Przedstawiona sytuacja prawna czyni bezspornym, że **wyrok Trybunału Konstytucyjnego sygn. akt K 4/99 dotyczył tylko i wyłącznie żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy innych służb, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999 r., co znajduje potwierdzenie w treści art. 186 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 1998 r., Nr 162, poz. 1118).**

Bezpośrednimi tego dowodami są:

- Dz. U z 15 lipca 1999 r. nr 61 poz. 678, wyrok TK sygn. akt K 5/99
- Dz. U z 30 grudnia 1999 r. nr 110 poz. 1256, w którym została ogłoszona przywołana nowelizacja art. 6 ust. 3 **dokonana trzy dni po ogłoszeniu wyroku sygn. akt K 4/99.**
- Dz. U z 22 września 2003 r. nr 166 poz. 1609, w którym uchylono treść art. 1 ust. 2, a następnie zmieniono treść art. 2 ust.1 pkt.1 ustawy z FUS włączając żołnierzy zawodowych pełniących służbę do 31 grudnia 1998 r. pod jurysdykcję ustawy z FUS.

W świetle wyroku TK sygn. akt K 5/99 oraz art.186 ust. 2 pkt.1 ustawy z FUS jest to **rażąca obraza art. 2, art. 7, art. 190 ust. 1 Konstytucji oraz art. 365 § 1 k.p.c.**

W świetle powyższego:

1. **Art. 6** ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1993 roku, nr 10, poz. 36) w brzmieniu nadanym przez art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 162, poz.1118)-
 - w związku z art. 1 ust. 2, art. 186 ust. 2 pkt 1 tejże ustawy z FUS, jak również
 - w związku z wyrokiem TK 5/99 z dnia 22 czerwca 1999 roku,
 - w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2003 roku; sygn. akt SK 27/02;
 - w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2008 roku; sygn. akt: P 38/06, **nie mógł być zastosowany do tych byłych żołnierzy zawodowych, którzy nabyli uprawnienia emerytalno – rentowe przed 1 stycznia 1999 roku.** A zatem – objęcie tej grupy byłych żołnierzy zawodowych zmianą art. 6 wojskowej ustawy emerytalnej wprowadzoną poprzez art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (ustawa z FUS), nosi znamiona przestępstwa urzędniczego (art. 231 KK). I proszę o podjęcie stosownych działań, mających na celu przywrócenia właściwego stanu prawnego w tym zakresie zaskarżenia.
2. Wnoszę o przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego **o zbadanie zgodności art. 186 ust. 2 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku z art. 2, art. 7, art. 32 Konstytucji RP**

Rozszerzenie Petycji

Jestem nierówno traktowany (dyskryminowany) w stosunku do:

1. tej grupy żołnierzy zawodowych, którzy aktualnie przechodzą na świadczenia emerytalno – rentowe z analogiczną wysługą, stopniem i z analogicznego stanowiska, oraz na podstawie przepisów tej samej ustawy;
2. sędziów sądów powszechnych w stanie spoczynku i ich rodzin,
3. sędziów sądów wojskowych w stanie spoczynku i ich rodzin,
4. prokuratorów w stanie spoczynku i ich rodzin,
5. prokuratorów wojskowych w stanie spoczynku i ich rodzin,
6. pracowników cywilnych podlegających pod Zakład Ubezpieczeń Społecznych (i ustawę o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

a to ma wpływ na rażące zaniżenie mojego uposażenia emerytalnego, a poprzez to na zaniżenie poziomu materialnego mojej rodziny.

Jest to rażące naruszenie art. 32 Konstytucji RP oraz art. 1 Protokołu 12 Konwencji Praw Człowieka.

Dyskryminacja w tym zakresie przejawia się poprzez:

a) stosowanie do wymienionych podmiotów przy podwyższaniu (waloryzacji) ich uposażeń emerytalnych i rodzinnych korzystniejszej metody uposażeniowej: art. 100 § 3 i art. 102 § 3 Prawo o ustroju sądów powszechnych z 2001 roku z późniejszymi zmianami.

Od 2001 roku zmienione prawo stosuje się do sędziów, którzy nabyli prawo do emerytury i renty przed 01.01. 1999 roku, stali się sędziami w stanie spoczynku, ale nigdy - podobnie jak ja - do systemu uposażeniowego nie należeli. „Uposażenie to było waloryzowane stosownie do wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych określonych dla celów waloryzacji emerytur i rent (art.71 § 4 Prawa o u.s.p. z 1985r.). Taki sposób waloryzacji uposażenia (por. art. 100 § 3, przewidujący waloryzację stosownie do zmian wynagrodzeń zasadniczych sędziów czynnych), powodował utratę rzeczywistej wartości uposażenia względem wynagrodzeń sędziowskich.” (Prawo o ustroju sądów powszechnych - komentarz T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski wydanie II str. 674).

W 2010 roku zmieniono cytowaną ustawę zastępując słowo waloryzacja zapisami, które do 1999 roku były przypisane żołnierzom zawodowym w stanie spoczynku. Powyższa zmiana na podstawie art. 8 cytowanej ustawy rozciąga się na sędziów i prokuratorów w stanie spoczynku,

b) stosowanie w imię „sprawiedliwości społecznej” (sic) wobec Skarżącego, który prawa do emerytury nabył przed 1 stycznia 1999 roku, niekorzystnej metody waloryzowania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, pomimo że nigdy nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu i nie płacił składek na US;

c) korzystniejszego traktowania prokuratorów w stanie spoczynku i ich rodzin, pomimo tego, że Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej nie wymienia prokuratury wśród organów ochrony prawa. Konstytucja RP natomiast w art. 26 ust. 1 i 2 określa powinności Sił Zbrojnych i odwołuje się do nich w art. 134, art. 136, art. 216

Nierówne traktowanie wynika ze zmuszania Skarżącego przez Państwo Polskie, osoby słabszej w podeszłym wieku, nie znającej procedur sądowych, mającej przeciwko sobie Emerytalne Biuro Wojskowe i Sądy Polskie (wzrost uposażenia sędziów orzekających, w tym w stanie spoczynku i ich rodzin zależy od tego samego budżetu, do którego należy Skarżący i sędziowie) do wieloletniego, tj. od 2008 roku procesowania przed sądami w dochodzeniu swoich praw.

Natomiast sędziowie i prokuratorzy w stanie spoczynku i ich rodziny są szybko i korzystnie wspomagane i wyreczęane przez władzę ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą w dochodzeniu swoich praw poprzez:

- Uchwałę 7 Sędziów SN-III ZP 6/99 z dnia 21 kwietnia 1999 r. - przywołująca kilkanaście orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego o nierównym traktowaniu;
- Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa Nr 135 z 14 września 1999 r.;
- Pismo Prokuratora Generalnego z dnia 20. 11.1999r. uznającą zaskarżoną regulację za niezgodną z art. 32 ust.1 Konstytucji RP;
- Wyrok Trybunału Konstytucyjnego - uzasadnienie TK K /30/99 z dnia 11 lipca 2000 r. dotyczy cyt. Uchwały 135/99;
- zmiany ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w 2001 r. art. 200 i zmiany maskujące w 2010 roku art.100 § 3 poprzez zastąpienie słowa „waloryzacja” tożsamym słowem „podwyższa się”, by dochodzącemu swoich praw trudniej się było „poruszać” w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych.

„Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że konstytucyjne gwarancje art.178 ust.2 w związku z art. 180 ust. 3 - 5 Konstytucji wywierają istotny wpływ również na sytuację rodzin zmarłych sędziów i sędziów w stanie spoczynku. Rzeczpospolita Polska chroni i otacza opieką małżeństwo i rodzinę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina stanowi jedną całość, także w aspekcie bytowej sytuacji jej członków. Tym samym, skoro sytuacja ta wyznaczana jest przez szczególne uprawnienia sędziego, wynikające z prawa do wynagrodzenia czy też uposażenia w stanie spoczynku, to nie istnieją podstawy, by śmierć jednego z małżonków (rodziców) wprowadzała zmianę w prawnych regulacjach, określających sytuację pozostałych członków rodziny. Kwestia ta ma szczególne znaczenie także w aspekcie konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości sędziowskiej. Zasadniczym celem wprowadzenia odmiennej – korzystniejszej - sytuacji płacowej sędziów, było dążenie do zapewnienia stabilności statusu materialnego, pozwalającego na unikanie sprzeniewierzenia się obowiązkowi bezstronności orzekania. Sytuacja, w której sędzia zdaje sobie sprawę, że jego śmierć może oznaczać zachwianie podstaw egzystencji jego najbliższych i drastyczne obniżenie poziomu ich życia, nie służy umacnianiu niezawisłości.” (komentarz do art.102 § 3 dot. uposażenia rodzinnego sędziów – Prawo o ustroju sądów powszechnych- Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski wyd. II str.414).

Rodzina żołnierza zawodowego stanowi również jedną całość, także w aspekcie bytowej sytuacji jej członków, co wynika z zapisów ustawy o służbie wojskowej i Konstytucji, o czym nie chcą pamiętać sądy rozpatrując sprawy odwołań od decyzji waloryzacyjnej.

Oczywistym jest, że bardziej na utratę życia i zdrowia narażony jest żołnierz zawodowy służący Ojczyźnie, niż osoba wykonująca swój urząd nawet z godnością.

d) niekonstytucyjne zastosowanie do Skarżącego, który nabył uprawnienia emerytalne przed 1 stycznia 1999 roku art. 159 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162, poz. 1118 ze zm.), który zmienił art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin z dnia 10 grudnia 1993r. (Dz. U. z 1994r. nr 10 poz.36) mimo braku przepisów intertemporalnych, jak również przepisów derogacyjnych w odniesieniu do art. 6 ustawy emerytalnej z 10 grudnia 1993 roku, a których brak wykluczał możliwość rozciągnięcia nowej regulacji na osoby, które otrzymują już uposażenie na starych zasadach (wyrok TK K/30/99 z dnia 11 lipca 2000r. do Uchwały 135/99 z dnia 14 września).

Z dniem 01.01.1999 r. przepis cyt. art. 6 ustawy uzyskał brzmienie nadane przez art. 159 pkt 1 cyt. ustawy o FUS „*Emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*”, podczas gdy waloryzacja świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych przed dniem 1 stycznia 1999 r. była dokonywana przez Wojskowe Biuro Emerytalne w Poznaniu zgodnie z **art. 6 ust.1 i 2** ustawy z dnia 10.12.1993 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2004 roku (**art. 3** ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2003 r., nr 56, poz. 498).

Art.6.1. Emerytury i renty podlegają waloryzacji w takim samym stopniu i terminie, w jakim następuje wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska.

e) naruszenia zasady *lex retro non agit*, która pogorszyła sytuację prawną Skarżącego w stosunku do poprzedniej (orzeczenie z 31.01. 1996 r. sygn. akt K9/95 OTK 1996 t. I nr 2 str.41, postanowienie TK z dnia 17 lutego 1999r., Ts.154/98, OTK ZU Nr2 (24),s.191, wyrok z dnia 10 lipca 2000r. SK 21/99, OTK ZU Nr 5(35)/2000 s.830). Chodzi przy tym zarówno o prawa nabyte, jak i dopiero kształtowane. „Zakaz retroakcji (*lex retro non agit* - prawo nie działa wstecz) jest bowiem wpisany w tradycję europejską, w szczególności w przestrzeń prawa karnego i daninowego. Przyjmuje się, że system prawa polskiego zna go od czasów wydania przez króla Kazimierza Wielkiego statutów wiślicko - piotrkowskich. Każdy student prawa najpóźniej na drugim roku już wie, że prawem materialnym dla orzekania jest ustawa obowiązująca w dacie popełnienia przestępstwa, a nie w dniu orzekania o nim, chyba, że późniejsza ustawa jest dla sprawcy względniejsza. Od czasów Konstytucji Nihil novi (1505) już wiemy, że prawo wiąże od momentu właściwego ogłoszenia - Jerzy Stępień były prezes Trybunału Konstytucyjnego - komentarz/ dodatek do Gazety Prawnej nr 55 21.03.2011 r. Również uzasadnienia wyroków w odniesieniu do stosowania prawa wstecz są diametralnie różne.

Dla przykładu: w wyrokach sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w Łodzi

- z dnia 26 maja 2009 r; sygn. akt VIII U 3226/08;
- z dnia 18 sierpnia 2009 r.; sygn. akt VIII U 1107/09),

jak również w wyrokach sądów apelacyjnego w Łodzi

- z dnia 20 listopada 2009 r.; sygn. akt III 1025/09;
- z dnia 24 listopada 2009 r.; sygn. akt III 1127/09) -

stwierdzono, że zmiany w ustawie z dnia 10 grudnia 1993 roku (Dz. U. z 1994 r., nr 10, poz. 36) wprowadzone przepisami innej ustawy mają zastosowanie do mnie, natomiast w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

- z dnia 24 stycznia 2011 r., (sygn. akt VIII 734/10) stwierdzono, że zmiany wprowadzone do wojskowej ustawy emerytalnej, gdy byłem już na emeryturze, nie mają do mnie zastosowania.

Ta rozbieżność w orzekaniu (uzasadnieniu) wymaga rozstrzygnięcia przez rozszerzony skład sędziów Sądu Najwyższego;

f) ze świadomego i celowego nie korzystania przez sądy przy orzekaniu z instrumentów konstytucyjnych zawartych w normach art. 8 i art. 193 Konstytucji RP, pomimo niezgodności cytowanej ustawy z Konstytucją RP.

Skarżący przedstawia poniżej wspólne, istotne i relewantne cechy łączące odwołującego z sędziami i prokuratorami w stanie spoczynku sądów powszechnych i wojskowych- wynikające z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Prawa o ustroju sądów powszechnych, Ustawy o służbie wojskowej, Uchwały Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2007r. II PZP 6/06, a także komentarza do Prawa o ustroju sądów powszechnych i Ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (Tadeusz Ereciński, Jacek Gudowski, Józef Iwulski) :

1. Umocowanie w Konstytucji RP;
2. Przejście w stan spoczynku;
3. Ustawowa przynależność do tego systemu uposażeniowego;
4. Służba;
5. Szczególny charakter stosunku służbowego z Państwem z chwilą wręczenia aktu powołania i mianowania i trwania w tym stosunku dożywotnio;
6. Pozostawanie w określonym przepisami prawa publicznoprawnym stosunku służby. „Z chwilą przejścia sędziego w stan spoczynku ustają wzajemne prawa i obowiązki sędziego i zatrudniającego go sądu jako stron służbowego stosunku pracy.. Sędzia w stanie spoczynku pozostaje nadal jedynie w określonym przepisami prawa publicznoprawnym stosunku służby, ale już nie służbowym stosunku pracy” (Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r. III UZP 5/02 OSP 2004r. nr 9, poz.108 – przywołana w uzasadnieniu Uchwały Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2007r. II PZP 6/06). „ Dochodzi do zmiany jego charakteru określanej jako ustanie stosunku pracy i odjęcie funkcji jurydycznych” (T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski- Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych i Ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa W-wa 20002 r. strona 315 przywołany w uzasadnieniu uchwały Siedmiu Sędziów SN z dnia 22 marca 2007r. II PZP 6/06);
7. Ustawowe przyzwolenie na używanie dotychczasowego tytułu dla sędziego, sędzia w stanie spoczynku (dla Skarżącego: pułkownik w stanie spoczynku);
8. Ustawowy obowiązek utrzymania w tajemnicy wiedzy i informacji nabytej podczas służby;
9. Ustawowe ponoszenie odpowiedzialności dyscyplinarnej;
10. Ustawowy obowiązek dochowania godności urzędu, który sprawował sędzia oraz zasad etyki i honoru żołnierza, który służył dla dobra Rzeczypospolitej Polskiej;
11. Podleganie pod art. 216 Konstytucji RP i ustawę o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej;
12. Podleganie pod ustawę z 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Wyżej wymienionych w okresie aktywności zawodowej łączyły między innymi istotne, wspólne cechy :

1. Obowiązek ślubowania (przysięga wojskowa);
2. Status funkcjonariusza publicznego;
3. Obowiązek zachowania nabytej wiedzy w czasie służby;
4. Zakaz podejmowania i ograniczanie w podejmowaniu pracy i prowadzenia działalności gospodarczej;
5. Zakaz prowadzenia działalności politycznej;
6. Zakaz udziału w zgromadzeniach o charakterze politycznym;
7. Ustawowy zakaz udziału w spółkach i innych przedsiębiorstwach i fundacjach;
8. Składanie oświadczeń majątkowych;
9. Określenie wymiaru czasu służby zadaniami służbowymi.

Ponadto:

1. sędziowie sądów wojskowych i prokurator wojskowy są żołnierzami zawodowymi, orzekają w mundurze bez togi. Jeżeli naruszają prawo, to również hańbią mundur;
2. w stosunku do sędziów wojskowych i prokuratorów stosuje się przepisy o służbie wojskowej i o ustroju sądów powszechnych i prokuratur;
3. wojskowe jednostki prokuratury wchodzi w skład Sił Zbrojnych RP, a minister obrony narodowej określa ich zadania.

W związku z powyższym, jeżeli na wymienione w niniejszej Skardze podmioty i ich rodziny przenosi się uprawnienia wynikające ze stosowania korzystniejszej metody waloryzacyjnej, to ich zaniechanie w stosunku do żołnierzy zawodowych i ich rodzin pobierających uposażenie emerytalne jest jawną dyskryminacją.

Wartość życia i zdrowia czy zagrożenie ich utraty - co niesie ze sobą zawodowa służba wojskowa - jest wartością nie do oszacowania w porównaniu z godnym sprawowaniem urzędu przez sędziego, nie mówiąc o urzędzie, którego już nie sprawują sędziowie i prokuratorzy w stanie spoczynku i ich rodziny.

Ad 3:

W przeciwieństwie do emerytów cywilnych, podległych pod przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1997 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, którzy – *będąc zatrudnieni podczas emerytury i płacą składki na ZUS* – mają prawo do przeliczenia wysokości swojego pierwszego świadczenia, ja – jako były żołnierz zawodowy będąc na emeryturze i płacąc składki na ZUS – takiego prawa jestem pozbawiony przez Państwo Polskie. **Jest to ewidentne nierówne traktowanie (dyskryminacja).**

Nie ma prawnych, ani racjonalnych przesłanek, z powodu których Skarżący - były żołnierz zawodowy, pułkownik w stanie spoczynku, który zgodnie z ustawą służył w Wojsku Polskim przed i po transformacji, nie podlegający pod ustawę „deubeckizacyjną”, który nie sprzeniewierzył się honorowi żołnierskiemu i godności munduru, który w rozłące z rodziną spędził wiele lat na poligonach - był i jest ograniczony w prawach, jest gorzej traktowany od:

- żołnierzy zawodowych aktualnie odchodzących na świadczenia emerytalne w tym samym stopniu wojskowym z takich samych stanowisk i z taką samą wysługą w służbie;

- sędziów i prokuratorów w stanie spoczynku, gorzej traktowany od ich rodzin, a wdowa po żołnierzu, który zginął pełniąc służbę gorzej traktowana od wdowy po sędzim czy prokuratorze. Tym bardziej, że Konstytucja RP nie przesądza o tym, czy sędzia w stanie spoczynku i jego rodzina powinni otrzymywać szczególne przywileje. Jednocześnie z **art.178 ust.2** Konstytucji nie wynika bezpośrednia zależność między statusem sędziego w stanie czynnym, a sędzią w stanie spoczynku i świadczeniami dla ich rodzin;
- pracowników cywilnych, którzy – będąc zatrudnieni już podczas emerytury, płacą składki na ZUS - mogli przeliczyć swoje świadczenie emerytalne za ten okres.

Gwarancje wynikające z Ustawy o służbie wojskowej zobowiązują Państwo Polskie do zaspakajania na godziwym poziomie wszystkich uzasadnionych potrzeb życiowych żołnierza zawodowego i jego rodziny. Niewątpliwie zobowiązanie to powinno dotyczyć nie tylko sędziów i prokuratorów w stanie spoczynku ale i żołnierzy zawodowych, których uposażenie emerytalne i jego podwyższanie winno odpowiadać zagrożeniu życia i zdrowia, godności i trudności tej specyficznej służby.